

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

80. An Summus Pontifex possit dispensare, ut socer sumat in uxorem
norum suam? Et asseritur jure naturæ nullum esse matrimonium inter
novercam, & privignum, inter vitricum & privignam; & inter omnes ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

In ordine ad Sacramenta. Resol. LXXX. 105

transcendi ex Religione Hierosolymitana ad Religionem Dni Iacobi: pro quo transitu sufficere tangendum donum priuatum, firmavit Sanchez ubi supra: quod magis in casu nostro pro conseruanda illa scilicet familia; quod pertinere ad bonum publicum satis supra probatum est. Itaque ex his omnibus ad casum propositum affirmatiue respondeo pressis auctoritate Doctorum, & rationibus adductis: & sententia in his materis semper adherendum est sententia, quae fauet & ampliat potestatem Pontificiam, vt recte obseruat Michael Medina de Sacrament. boni. Contin. lib. 5. & Pellizzarius, pag. 1. tract. 7. c. 5. sect. 1. n. 26. Sic ego sentio salua corectione Sanctissimi D. N. & doctorum vitorum iudicio.

RESOL. LXXX.

An Summus Pontifex possit dispensare, vt sacer sumat in uxorem naturam suam.

Et afferitur iure naturae nullum esse matrimonium inter noueram & priuignum; & inter omnes affines in primo gradu linea rectae, quales sunt gener & socrus; socer & nurus.

Et an non raro Pontifices dispensent pro foro conscientiae in dicta affinitate oria ex copula fornicaria.

Et an matrimonium intra fratrem & sororem sit irritum iure naturae.

Et an infra concurrens causa in eo dispensare Pontifex possit? Ex part. 4. tr. 4. & Misc. Resol. 9.

1. Negatiua sententia suaderi potest; quia affinitas in primo gradu linea rectae dirimit matrimonium iure naturali, quod probatur primo ex rationibus; nam filius, v. g. eandem reuerentiam debet vitrico, quam parentibus, hoc ipso quod vna caro cum parentibus facti sunt; eademque est ratio nurus & soceri, generi & socro, quia & illi respectu horum quasi filij censentur; vnde Pomponius in l. 17. ff. solut. matrim. obseruat, quod parentis locum socer obtinet, & D. August. lib. 22. contra Faustum cap. 61. relatus in cap. si vir 33. quest. 3. affertur: Si vir & vxor non duo, sed vna caro sunt, non aliter est vnus reputanda quam filij, vnde recte vltimus priuignae marito apud Ouid. lib. de Ponto allecebat.

Nam tibi que coniux, eadem mihi filia penes est.

2. Secundo probatur ex auctoritate Scripturae, na D. Paul. 1. Corinths. 5. ait, Audiuit inter vos fornicatio, qualis nec inter gentes, ita est uxorem patris sui aliquis habere. Vnde D. Thom. ibi lect. 1. ait: Vxor patris repellitur a matrimonio sicut persona patris, vel matris, hic Spartianus in Seuero, qui noueram matrem, quin imo in uxorem duxit, & in Caracalla, matrem enim non alio dicenda erat nomine, iudicavit uxorem, ad patricium innoxium incestum.

3. Tertio probatur ex Conciliis; nam in Concil. Aemensi, sub Vigilio Papa 6. 11. cum prohibitum esset matrimonium cum priuigna, subditur, eum qui locus ausu sacrilego auctoritatem diuinae legis & iura naturae prouerpere, &c. in quibus verbis apparet affinitatem in primo gradu linea rectae dirimere matrimonium iure naturali; quod confirmatur in Launenculo, §. nouerca sff. de condition. sine causa, vbi sic habetur. Nouerca priuignum, nurus socro pecuniam dotis nomine dedit, neque nupsit, cessate conditio prima facie videtur, quoniam iure gentium incestum committitur, &c. vbi Anton. Faber Iurisconsultus eminentis, literaturae, dicit in hac verba, ius naturale vocari ius gentium, & ideo matrimonium inter socrum & nurum allicit esse prohibitum de iure naturali.

4. Quarto probatur ex auctoritate Doctorum afferentium iure naturae nullum esse matrimonium inter noueram & priuignum, inter vitricum & priuignam, & inter omnes affines in primo gradu linea rectae, quales sunt etiam gener & socrus, socer & nurus, & ita docent DD. quos exat Sanchez ubi supra n. 6. quibus ego addo Syluam in ad. 1. ad. 3. part. D. Thom. 7. 5. art. 6. concl. 3. Tanner. in Theol. scholastica tom. 4. disp. 8. q. 4. dub. 7. n. 122. Layman in Theol. moral. lib. 5. tract. 10. part. 4. cap. 6. num. 5. Coninch de Sacram. disp. 32. dub. 4. conclus. 3. n. 53. Zanardum in director. Theol. part. 1. de sacrament. matrim. cap. 25. §. 6. Bizzozzerum de Sacram. p. 8. c. 3. §. de impedimento affinitatis, num. 6. Zecchium de sacram. matrim. cap. 18. prop. 2. in fine Guliel. Estium in 4. sent. disp. 4. 1. §. 3. & Camerotam de Sacram. tract. 12. c. 5. dub. 11, quorum sententia confirmatur ab experientia, eo quod non extat memoria, vt Pontifex in aliquo matrimonio in casibus supra dictis dispensauerit.

5. His tamen minime suffragantibus existimo Summ. Pontificem posse dispensare in supradictis casibus, quia affinitas in primo gradu linea rectae non dirimit matrimonium iure naturali, & ita hanc sententiam videtur docere D. Thom. 2. 2. q. 154. art. 9. ad 3. & illam etiam tenent 14. Doctores, quos citat & sequitur Sanchez de matrim. tom. 2. lib. 7. disp. 66. num. 7. quibus ego addo propositum in ad. 1. ad. 3. par. D. Thom. 9. 7. de impediment. matrim. disp. 11. n. 69. Huitadum tract. de matrim. disp. 20. diff. 4. num. 11. Ludouicum Maratium in D. Thom. tom. 3. tract. de matrim. disp. 9. sect. 13. n. 4. & seq. Pontium de matrim. lib. 7. cap. 34. num. 5. Ioan. de la Cruz in direct. conscient. part. 2. de sacram. matrim. art. 5. dub. 9. concl. 1. Archangelum Rubicum de Sacram. disp. 40. & 41. latissime Gutierrez de matrim. c. 99. n. 9. Bonacinam de matrim. q. 3. punct. 11. n. 7. & duos doctissimos viros, quorum codices, quia rari sunt, ponam verba per extensum. Villalobos in summa tom. 1. tract. 14. diff. 17. n. 1. sic ait. [Ningun grado de afinidad irrita el matrimonio de derecho natural, el fundamento es porque se dirimiera el matrimonio de derecho natural fuera lo mismo en todas las ocasiones lo qual no es, porque Adonias pidio a Abisac Sumamitide, para su muger como consta 3. Reg. 2. y ella hauiendo sido muger de David su Padre como dice la misma eseriura 2. Reg. vii. y Valerio Maximo lib. 5. cap. 11. Pluarcho in vita Demetrii referen, que Seleuco dio a su hijo Antiocho por muger a Estrathonica su propia muger y pudieranse traer para esto otros muchos exemplos, de lo qual se infiere que si el infiel contraxo matrimonio en primero grado de afinidad (no estando prohibido entre ellos) conuertiendose a la fe no se han de apartar.] Sed audiamus Ludouicum de San Iuan in sum. q. 6. de sacram. matrim. art. 7. diff. 5. dub. 1. concl. r. sic afferentem. [Mas prouable es, que la afinidad en el primero grado en la linea recta no dirime el matrimonio por derecho natural, si no por el postino porque hablando en verdad y propiedad, ni el suegro es Padre ni su suegra madre como dice la contraria opinion; luego esta afinidad no ha de impedir como la consanguinidad en el primero grado en los ascendentes por linea recta, quales la de los Padres y abuelos, lo segundo se prouea, porque muy de ordinario dispensa la Silla Apostolica en semejantes afinidades contrabidas por copulas illicitas por excusar grandes inconuenientes, y yo he aconsejado se pida dispensacion en casos semejantes y se han alcanzado.] Sic ille. Et tandem hanc nostram sententiam docet insignis Theologus Salmaticensis Petrus Ochaga- uia de Sacram. tract. 3. de impediment. matrim. q. 60.

concl. 1.

Sup. hoc in Resol. 8. not. praesertim.

Sup. hoc in Resol. 5. Ex quo sequitur primo.

LA N A
O N N I A
O. H. I. I. V. V
E. III

hoc in tr. 1. 126. R.

hoc in Resol. 8. not. praesertim.

concl. 1. n. 5. vbi sic ait: Primus gradus affinitatis non trahit iure naturæ matrimonium, vnde inter nurum & socrum non est tanta naturalis amicitia, vt ex ea careat vehementer ardor libidinis, neque nurus habet ita strictam naturalem reuerentiam & subiectionem socio vt inter eos implicet copula conjugalis. In Ochagavia; & hanc opinionem affirmatiuam præter Doctores citatos qui absolute illam tenent, probabilem etiam esse docent Rebellius 1. 2. lib. 3. q. 15. n. 10. Filiucius tom. 1. tract. 10. part. 2. cap. 6. n. 109. Fernandez in exam. Theol. moral. p. 3. cap. 16. §. 2. scilicet. num. 7. Molfusius in summ. tom. 1. tract. 4. cap. 10. num. 109. & ex authoribus contrariæ sententiæ Sotus, Coninch, Tannerus & Laym. vbi supra.

6. Verum præter rationes adductas à Villalobos & San Iuan, probatur hæc opinio primò, quia vt obseruat Hurtado & alij, inter dictos affines nulla reperitur superioritas contra cuius reuerentiam sit usus matrimonij, quia superioritas tantum est in eo, qui est principium naturæ alterius, & non in eo, qui est affinis, quamuis fiat vna caro cum principio naturali, quia proprie non fit vna caro cum illo, sed tantum, quia sunt principium vnus carnis, ac proinde quamuis in accessu filij ad vxorem patris iam defuncti sit ex natura rei aliqua indecentia, sed non irreuerentia, aut impietas, benè tamen in accessu ad vxorem patris viuents non ipsi noueræ facta, sed patri, & maxime, quia ei fit maxima iniuria adulterij. 7. Secundo hæc probatur opinio ex decretis Conciliorum: nam vt obseruat Pontius, in con. 61. Concilij Agathensis, & can. 30. Epannensis, expresse prohibetur matrimonium cum priuigna, cum nouerca, relicta fratris, relictaque auunculi, & tamen præcipitur ne ante eam prohibitionem matrimonia contracta dissoluantur, quod euidenti argumento probatur illa coniugia valere, & dispensabilia ea impedimenta in primo gradu, quod etiam confirmatur ex Concil. III. Aurelianensi can. 10. vbi sic habetur de incestis coniunctionibus: Ita quæ sunt seruentur, vt hi qui aut modo ad Baptismum veniunt, aut quibus Patrum statuta sacerdotali prædicatione antea in notitiam non venerunt, ita pro nouitate conuersionis, ac fidei suæ credidimus consulendum vt contracta hucusque huiusmodi coniugia non soluantur, sed in futurum quod de incestis coniunctionibus in anterioribus Canonibus interdictum est, obseruentur, vt ne quis sibi sub coniugis nomine sociare præsumat relictam patris, filiam vxoris, relictam fratris, sororem vxoris, sobrinam, consobrinam, vel relictam auunculi, vel patruj. Ita Concilium ibi, in quibus verbis aperte apparet, quod vult manere huiusmodi coniugia in infidelitate contracta, & non dissolui; ergo gradus affinitatis inter viticum, & priuignam, inter priuignum & noueram, &c. non dirimit matrimonium iure naturali. Imò & eos qui ignorantia legum Ecclesiasticarum ea matrimonia contraxerunt, idem Concilium decernit non separandos: vnde subdit Pontius, verè phœnix ingeniorum, quia hæc nostri Theologi minime viderunt, non est mirum, si circa præsentem quæstionem in varias opiniones distraherentur.

8. Tertio hæc opinio non leuiter confirmatur ex eo quod Pontifices non raro pro foro conscientie dispensant in dicta affinitate orta ex copula fornicaria, & tamen est eiusdem rationis cum ea, quæ oritur ex copula conjugali, quia fornicarij eodem modo fiunt vna caro per copulam ac coniuges, vt rectè probatur in agdit. ad cap. 20. num. 9. praxis Archiepiscopalis nouissima M. Ant. Genuensis, & rectè Rebellio 1. 2. lib. 3. q. 15. concl. 2. & alij. Pius V. concessit Henrico Cardinali Lusitania facultatem dispensandi in

affinitate cuiuscumque gradus orta ex occultâ fornicatione.

9. Restat modò respondere ad argumenta adducta præ contrariâ sententiâ, ideo.

Ad primum patet responsio ex his, quæ dixi in primo argumento pro firmata affirmatiua sententiâ, nam licet patens, v. g. per matrimonium, præsertim consummatum, efficiatur vna caro cum nouerca alicuius, nihilominus priuignus nec ab ea accepit esse, nec ita coniungitur, vt coniungitur consanguineus in primo gradu collateralis, vnde licet priuignus magnam reuerentiam noueræ debeat, non tamen tantam, quæ iure naturali videatur ob stare coniunctioni matrimoniali, sed solum quæ causet aliqualem indecentiam in tali coniunctione, si desint causæ, & idem dicendum est de nuru cum socio, vnde largo modo, & impropiè socrus dicitur pater, & nurus filia, vt afferebat Pomponius, & D. Augustinus.

10. Ad secundum argumentum desumptum ex D. Paulo, assero nihil inde concludi, quia incestuosus ille Corinthius nouerac carnaliter cognouit viuente patre, aliàs non dixisset D. Paulus, huiusmodi peccatum non esse auditum inter gentes, certum enim est ex historijs apud quasdam gentes, visitata cum nouerac coniugia patre mortuo, vt patet apud Theodoretum lib. de legto. versus finem, hanc esse germanam huius loci expositionem, patet ex alio loco D. Pauli 2. Corinth. 7. in illis verbis. *Igitur es scripsi vobis non propter eum, qui fecit iniuriam, nec propter eum, qui passus est.* Sec. in quibus verbis asserendo illum incestuosum fecisse in patrem iniuriâ, apparet illud crimen commissum fuisse viuente patre, nam proprie non irrogaret iniuriam patri suo si illius demortuam vxorè cognouisset, & ita hunc locum D. Pauli explanant DD. citati pro secunda sententiâ, quibus adde D. Anselmum, Cornet. à Lapide, & Gulielmum Estium. Ad auctoritatem D. Thom. omnium Magistrj, respondeo standum esse eius ultimo testamento, quod est summa, vbi, vt dictum est in 2. 2. q. 154. art. 9. ad 3. clarè videtur docere inter solos parentes, & filios iure naturæ prohiberi matrimonium: videatur omnino Caietanus ibi. Vnde hanc sententiâ esse communem inter Thomistas testatur Ludouicus de San Iuan in summ. tom. 1. q. 6. de sacram. matrim. art. 7. diff. 5. dub. 1. coriel. 1.

11. Ad tertium respondeo cum Basilio Pontio de matrim. lib. 7. c. 13. n. 10. Concilium in illis verbis demonstrare quòd iure naturæ matrimonium illud videatur turpitudinem aliquam continere, atque adeò illicitum, nisi iusta excusetur causa, propter quam etiam Ecclesia dispensare possit iuste in sua prohibitione. Adde etiam Sanchez de matrim. tom. 2. lib. 7. disp. 66. num. 9. in fine, & disp. 52. n. 7. vbi probat matrimonia supradicta licet non aduersentur iuri naturali primario, & irritanti, aduersari tamen iuri naturali secundario, quatenus nudè ac secundum se considerata & pro libito priuatorum inita sine peculiariibus circumstantijs cohonestantibus indecentiam quamdam naturalem continent, & ita intelligendus est textus in 1. auunculo, quod etiam probatur ex D. Ambrosio epist. 66. ad patrum, vbi dixit illicitum esse iure naturæ, vt patrus ducat nepotem, quæ verba sunt intelligenda de iure naturæ secundario modo quo supra explicatum est, & idèd Henriquez lib. 12. cap. 13. num. 9. in glossa lit. D. Villalobos in summa tom. 1. tract. 14. d. fficult. 26. n. 7. & alij asserunt Summum Pontificem Gregor. XIII. dispensasse cum Comitissa de sancta Hædea, vt in matrimonium iniret cum suo patruo.

12. Ad confirmationem verò positam in quarto argumento respondeo quòd licet hæcenus dispensatum

Sup. hoc ibi dem. §. in fine §. Probatur secundo, & à lin. §. Ex quo sequitur, & seqq.

Sup. hoc ibi dem. §. Obicitur, primo, & seqq.

factum non sit in tali matrimonio à Romanis Pontificibus, parum refert, quia iusta causa & quae necessitas in eo gradu esset non occurrat, & inquiri, ut bene obleruat Pontius c. 32. n. 10. quando audiuit, vel legimus dispensare Pontificem, ut quis nuberet duabus sororibus, & tamen nostra aetate dispensatum in eo est Clement. VIII. Vnde non valet argumentum, non fuit dispensatum in tali matrimonio; ergo non est dispensabile.

Verum pro coronide huius resolutionis ponam hic aliquid pulchrum, & difficile dispensabile in matrimonio inter fratrem & sororem sum. Pontifex naturae, ut non possit circa illud Summ. Pontifex dispensare. Est irritum de iure naturae docet Praepositus in addit. ad 3. part. 9. de impedim. matrim. dub. 9. n. 73. Sanchez de matrim. tom. 2. lib. 7. disp. 52. n. 1. Valent. tom. 4. disp. 10. q. 5. punct. 1. Henriquez lib. 12. cap. 9. n. 4. Valquez in 1. 2. q. 7. art. 8. disp. 112. n. 7. Bellam. lib. 1. de matrim. cap. 28. Perer in Gen. tom. 2. lib. 16. disp. 14. num. 221. & Doctores cit. pro prima opinione superioris questionis. Ratio est, quia Innoc. III. in cap. gaudemus de divor. ait: Conuersos ad fidem qui antea in secundo gradu & in vltioribus gradibus contraxerunt, non esse separandos: unde videtur supponere separandos esse qui in primo gradu contraxerant, ac proinde eorum matrimonium fuisse nullum & iure naturali, quia ante Baptismum non tenebantur iure Ecclesiastico, & hoc argumentum ita firmum visum est Soto in 4. sent. disp. 40. quest. vnic. art. 4. vt eo ductus damnauerit contrariam sententiam tanquam erroneam.

14. Sed immerito quidem, nam ipsimet aduersarij, vt Sanchez & Praepositus locis cit. probabilem esse existimant, & illam absolute tenent ex Theologi Societ. Iesv Hurtado tract. de matr. disp. 17. disp. 5. num. 12. vbi citat Caietanum, Scorum & alios, & hanc sententiam tenet etiam, qui instat multorum etiam, Basiliius Pontius de matr. lib. 7. c. 32. n. 3. vbi citat D. Thom. Richardum, Durandum, Carthusianum, Abulensem, Armillam, Veracruz, Olacatum, Heruetum, & ita censuisse magnum vitium illum Aloysium Legionensem sub Philippo I. Martii die 22. April. 1589. testatur.

15. Probatur haec opinio, quia nullo sufficienti fundamento ostendi potest ex natura rei, seu iure naturali, deberi reuerentiam consanguineis qui non sunt ascendentes, & naturaliter superiores; ergo absque sufficienti fundamento dicitur in copula inter ipsos irreuerentiam repetiri ex natura rei, & eorum matrimonium ad eam ordinatum esse ex natura rei nullum, imò & esse illicitum; non nego tamen ob tantam sanguinis coniunctionem in primo gradu indecentiam manifestam reperiri in copula inter eos, & in matrimonio ad eum ordinatum, ob quod ferè ab omnibus gentibus iure positio fuerit vetitum, ceteras rationes videbitis apud Pontium vbi supra.

16. Restat modò respondere ad cap. gaudemus. Dico igitur quòd ibi Innoc. III. definitur id, quòd certum erat circa in quod sibi fuit propositum, an scilicet coniuges consanguinei in secundo & vltioribus gradibus conuersi ad fidem, erant separandi; circa consanguineos verò in primo gradu, quia sibi non fuit propositum, nihil definiuit. Nec etiam obicit quòd in cap. licet de rest. spoliat. Pontifex dicat non posse dispensare in gradibus prohibitis diuina lege, vbi gloria in ver. diuina lege, explicat de gradibus interdictis Leuit. cap. 18. sed gradus de quo loquimur, est prohibitus in d. loco Leuit. 18. ergo, &c. non, inquam, hoc obstat, quia ibi Pontifex dum ait dispensare non posse in illis gradibus, intelligi debet, non debere, nec expedire saepius facere sine magna causa, & constat sic accipiendum,

quia statim additur in illo textu, non consensit Pontificem in illis gradibus dispensare, quòd ad idum superfluum esset, si verò non posset, & hoc patet experientia: nam Leuit. 18. erat prohibitum matrimonium cum vxore fratris, & consequenter est prohibitum in d. cap. litteris; & tamen certum est Pontificem saepius ex magna causa dispensasse in tali matrimonio, vt ipsemet Innocent. III. cum Libionensibus, vt patet in cap. fin. eodem tit. Alex. VI. cum Emanuèle Rege Lusitaniae, Iulius II. cum Henrico VIII. cuius dispensationem Clem. VII. approbavit, ergo clarum apparet Pontifices dispensasse in aliquibus casibus prohibitis Leuit. 18. & in d. c. litteris, quicquid in contrarium asserat Bellamera consil. 38. & Paris. 4. consil. 68.

17. Patet igitur ex dictis iure naturae validum esse matrimonium inter fratres & sorores, vnde & iusta concurrente causa dispensare istud eo posset Pontifex. Iusta tamen, ait Pontius loc. cit. mihi causa videtur vt quòd, exempli causa, dictum sit, si Hispaniarum Princeps cum ex vna parte digna tanta regia maiestate vxor non esset, nec sine graui inconuenienti iuxta praecedentem estimationem etiam adhuc illum ducere non posset, & ex illa parte illae, quae patri coniugio copulari possent, essent aut haereticæ, aut suspectae, vnde probabile periculum immineret, vel peruertendi Regis, vel inficiendi Regni, quòd non est difficile euenire, posset certe iuste dispensari, vt cum sorore nuberet, maxime si veterina non essent. Ita mihi videtur, ait Pontius, sub Sedis Apostolicæ iudicio, cuius etiam determinationi ego humiliter omnia dicta submitto.

RESOL. LXXXI.

An Pontifex possit dispensare, vt matrimonium incautur inter priuignum & noueram: vel priuignum & vtricum: sacrum, & nuptum: aut sacrum & geperum.

Et an possint Pontifices ex iusta causa dispensare, vt affines in primo gradu linea recta inter se matrimonium contrahant.

Et an affinitas dirimat matrimonium ipso iure natura.

Et explanatur, quòd si quis in infidelitate fuisse copulatus matrimonio sua nouerca, validum fuisse matrimonium Patre defuncto, nec esse dissoluedum, cum ad fidem conuerteretur.

Idem dicendum est, si quis duceret eam, quam Parens fornicariè cognouit. Ex part. 8. tit. 1. Rel. 67.

§. 1. Negatiuè respondent Doctores, quos citat, & sequitur Coninck de Sacra. disp. 32. dub. 4. num. 53. asserentes in primo gradu affinitatis linea rectae irritum esse matrimonium iure naturae. Probat haec opinio; quia copula carnis, ad quam matrimonium ex sua natura ordinatur, nequit ex natura rei fieri absque irreuerentia inter affines in dicto gradu: nam vxor, v. g. patris ex coniunctione carnali ad patrem fit vna caro cum ipso patre, atque idè in accessu filij ad vxorem patris, vt pote carnem patris, nequit non esse irreuerentia ex natura rei, quam irreuerentiam satis significauit Apostolus 1. Cor. 5. sic dicens: Audiatur inter vos fornicatio, & talis, qualis neque inter gentes, ita vt vxorem patris sui quis habeat. Igitur matrimonium nequit valde fieri inter illos, quia nequit conferri ius iustitiae, quale conferretur per matrimonium, ad id, quòd ex obiecto, & ab intrinseco est malum, & inhonestum.

2. Sed ego contrariam sententiam late docui in p. 4. tract. 4. resol. 93. & nunc iterum doceo cum Diuo

Quae nunc est Res. ante

LANAE
Omnia
TO. III. IV. V
EL III